

ဝိတ်ကူးချီချီကနပ်ညာ

ဒဂုန်ခင်ခင်လေး ဆရာမ

မြလင်းစိန်စိန်

ဆရာမ

အခန်း [၁]

ဆရာမ ညွန့်မေ ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်လျှင် အားလုံးပင် နှာခေါင်းရှုံ့ကြ၏။ ဇာတ်မတူသော အနုအဝဲ အကဲမထိုက်သော ပြည့်တန်ဆာမတစ်ဦးတစ်ယောက်ပမာ လူကောင်းသူကောင်း အခေါ်ခံသူတို့ ရပ်ကွက်က မပတ်သက် မဆက်ဆံ ဝ,ကွက်၍ချန်ခြင်းခံနေရရှာလေ၏။

ယင်းသို့ တပြီးကား ... ညွန့်မေမှာ ခေတ်ဆန်ဆန် ရုပ်ချောမကလေးတစ်ဦးဖြစ်စေကာမူ အဝတ်အစား၌သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ၌သော် လည်းကောင်း တစ်စွန်းတစ်ကွက်မျှ ကလက်သည့် အရိပ်အယောင်၊ ကမြင်းသည့် အရိပ်အယောင်မရှိ။ ပကတိအားဖြင့် ရိုးသားတည်ကြည်ပုံရလျက် စကားပြောသည့်အခါကလေးများမှာပင် တိုးတိုးသက်သက် နုညက်သိမ်မွေ့စွာ ပြောဆိုတတ်သူကလေး ဖြစ်သောကြောင့် ညွန့်မေမှာ မည်သည့်အချိန်အခါကမျှ ကိုယ်ကျင့်တရား

ပျက်ကွက်ဖူးခဲ့လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စွဲဆိုနိုင်လောက်စရာ မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

သို့ ယုံကြည်နိုင်စရာ မရှိသည့် အထဲတွင် ထွန်းလွင်ဆိုသော ကျောင်းဆရာကလေးမှာ သူတစ်ထူးထက်ပင် ညွန့်မေအား အထင်အမြင် မသေးနိုင်အောင်ရှိနေရုံမက၊ ညွန့်မေကို မရလျှင် ဤဘဝတွင် သား မယား အိုးအိမ်မထူနိုင်တော့သလောက် အချစ်မီးတောက်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ထွန်းလွင်မှာ မိမိအလုပ်လုပ်သော ကျောင်းသို့ ညွန့်မေ ဆရာမအလုပ်နှင့် ရောက်လာသည်မှာ မကြာသေးသော်လည်း မြင်လျှင် မြင်ခြင်း ချစ်ခြင်း၏ နှိုးဆွတိုက်တွန်းမှုကြောင့် ညွန့်မေနှင့် နီးစပ်အောင် ကြိုးစားပြီးနောက် မိမိ၏ အချစ်ကို ဖွင့်လှစ်၍ပြသကာ ယုယကြင်နာစွာ ခယ တောင်းပန်မိလေ၏။

ညွန့်မေသည် မိမိကို လူမှန်သမျှက မုန်းတီးရွံရှာလျက် အဖက် မလုပ်ချင်အောင် ရှိခဲ့ရာတွင် ပညာလည်း မခေ၊ ရုပ်ရည်ကလည်း မဆိုးသူ ထွန်းလွင်တည်းဟူသော လူပျိုချောကလေး၏ ချစ်ခွင့်ပန်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေရသောအခါ ဝမ်းမသာဘဲ မနေနိုင်ချေ။ သုံးနှစ်မျှ မိုးခေါင် နေသော တိုင်းပြည်တွင် တိမ်တောင်နှင့် မိုးသားမိုးခဲများ တက်လာသည် ကို မြင်ရသလို ရင်တဖိုဖိုနှင့် အူမြူးပြီး အလွန်အကြူးကြီးဝမ်းသာနေကြ သူများကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ သဲကန္တာရနှင့်တူသည့် မိမိ၏ ခြောက်သွေ့ သော ဘဝကြီးတွင် ပျော်ရွှင်ဖွယ် မျှော်လင့်ချက်ကလေး ခေါင်းပြုလာ သည့်အတွက် ထွန်းလွင်ကို အားကိုးအားထားနှင့် ချစ်အားသန်လိုက်ချင် မိပေ၏။

သို့သော် မိမိကဲ့သို့ လူတကာ၏ တံတွေးခွက်တွင် ပက်လက်မျော နေရသူတစ်ဦးက ထွန်းလွင်ကဲ့သို့ အပြစ်ကင်းသော လူပျိုချောတစ်ဦး ကို တံတွေးခွက်တွင် မိမိနှင့်အတူ လက်ပစ်ကူးရန် အဖော်မခေါ်သင့်

ဟု ချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီး၊ ထွန်းလွင်အား ချစ်ပင်ချစ်သော်လည်း “မနှစ်” လိုပါဟု ခေါင်းခါကာ၊ ထာဝစဉ်ငြင်းနေခဲ့ခြင်းဖြင့် ထွန်းလွင်တွင်လည်း သက်ပြင်းချပြီး မညည်းမညူ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်စားမျှော်လင့်နေခဲ့သူ ဖြစ်တော့၏။

တစ်ကျောင်းတည်းတွင် အလုပ်လုပ်နေသူများဖြစ်ခြင်းကြောင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့မြင်နေရပါသော်လည်း ထွန်းလွင်မှာ မိမိစွဲလမ်း ချစ်ခင်နေသူကလေး ညွန့်မေအား “မြင်ရုံသာ မြင်ရ ... မကြင်ရမောင့်ကို ...” ဆိုသော အပူမျိုးနှင့် ညှိုးငယ်နွမ်းလျ၊ တမ်းတ စိတ်မောနေခဲ့ရလျက် ညွန့်မေဘက်ကလည်း အကြောင်းကြောင်းစာနာ၍ ခေါင်းခါကာ ငြင်းရသော်လည်း ချစ်ခြင်းတည်းဟူသော စိတ်ဓာတ်မှာ လှိုင်းခတ်သော သဲကမ်းပါးကဲ့သို့ တဖွားဖွား တအိအိ ပြုလျက်သာ ရှိခဲ့၏။

“ညွန့်ရယ် ... ဘယ်သူဘာပြောပြော ကိုယ့်သဘောပါ ကိုယ်ကျေနပ်ရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြီးနိုင်ပါတယ် ...” ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ထွန်းလွင်တွင် ငဲ့ညှာထောက်ထားစရာတွေ များနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေ၏။ အမေ မုဆိုးမကြီးနှင့် နှမပျိုကျောင်းသူကလေး နှစ်ယောက်မှာ ထွန်းလွင်၏ လုပ်ကျွေးစာကို အမှီသဟဲပြုနေရရှာသူ ဖြစ်တော့သည်။ မိခင်ကြီးနှင့် ညီမကလေးများသည် ထွန်းလွင် ညွန့်မေနှင့် ညားသွားမည်ကို အသားဆတ်ဆတ်တုန်အောင် မခံမရပ်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်၏။ ထွန်းလွင်၏ အမျိုးအဆွေ မိတ်သဟဲဟတွေကလည်း ညွန့်မေကဲ့သို့ နာမည်ပျက်ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် နဖူးစာမပြိုင်စေလို။ လူပျိုချော ပညာတတ် လခကောင်းသည့် ကျောင်းဆရာဟူသော ဂုဏ်ထူးဝိသေသကြောင့် ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ အလိမ္မာ၊ အိမ်ပါ၊ အမေတည့် ကလေးတွေ လိုရာရွေးယူနိုင်ပါလျက်၊ ဤမျှ တိုင်းကျော်၊ ပြည်ကြား နာမည်ပျက်နှင့် အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းခဲ့ဖူးသည့် ညွန့်မေလို အစားနှင့်

လားလားမျှ မတန်ဟု ဒေါသမာန်နှင့် အတန်တန်ဖျက်ဆီးနေခဲ့ကြသောကြောင့်လည်း၊ ထွန်းလွင်မှာ တစ်ကြောင်းမထောက် တစ်ကြောင်းထောက် စရာတွေ များခဲ့သူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ထင်ရာသို့ မစိုင်းနိုင်ခဲ့ မိမိက စိုင်းနိုင်၍ စိုင်းမည်ပြုသည့်တိုင်အောင်လည်း ညွန့်မေမှာ ထိုအကြောင်းတွေကို သိကြားရသူဖြစ်သောကြောင့် (မတတ်သာ ခပ်ခွာခွာ နေကြဦးစို့ရဲ့မောင်ရယ်၊ မုန်းလို့ဟုတ်ဘူး) ဆိုသော စကားလို ခပ်ခွာခွာ ခပ်အေးအေး သွေးစည်းမရအောင် တိမ်းရှောင်ငြင်းပယ်နေခဲ့ရလေရာ။ ယင်းသို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငဲ့ညှာထောက်ထား၍ ကိုယ်ကျင့်တရား မလစ်လပ်ရအောင် စည်းစောင့်နေရခြင်းသည်ပင် အချစ်ထက် အသနားဘက်သို့ အလေးပိုကာ မေတ္တာပန္နက်သဲကိုခိုင်မြဲသည်ထက် ခိုင်မြဲလာအောင် တည်ဆောက် အုတ်မြစ်ချနေသကဲ့သို့ ရှိခဲ့လေ၏။

ညွန့်မေအား ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကို အပေါဆုံးလခကလေးဖြင့် ခန့်ထားလိုက်သည့် အချိန်ကစ၍ ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့၏ မိဘများသည် လည်းကောင်း နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ဖြစ်နေကြလေ၏။ ကျောင်းကော်မတီလူကြီးများမှာလည်း မိမိတို့ သားမယားများ၏ မကြာခဏ ဆူထခြင်းခံကြရ၏။ ကျောင်းဆရာကြီးနှင့်တွေ့လျှင်လည်း သားရှင်သမီးရှင်တို့က ဆီး၍ အပြစ်တင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ညွန့်မေမှာ သူ၏ အရည်အချင်းနှင့်မမျှ မတန်သော လခကလေးအနည်းငယ်နှင့်လုပ်သူ ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ အလုပ်လုပ်ရာတွင်လည်း အပြစ်မတွေ့ရရုံမက ကျိုးကျိုးနွံနွံရှိလှသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ငါးနှစ်သား ကျောင်းသားကလေးက ပက်ကော်ကလန်ပြုသည့်တိုင်အောင် ချောချောမော့မော့နှင့် ညင်သာစွာ သည်းခံ၍ ပြုပြင်သည်။ ကျောင်းသားငယ်အစ ကျောင်းသားကြီးအဆုံး မျက်မုန်းကျိုးစွာ ပမာမခန့် ပြုကြသည်များကိုလည်း သည်းခံ၍ သူ၏ ဝတ္တရားကျေကုန်

အောင် ကြိုးစားရှာသည် ... စသော သနားဖွယ်ရာတို့ကြောင့် မတရားသဖြင့် အလုပ်မှ ဖြုတ်ချရန် မသင့်တော်သောကြောင့် ထားရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုအကြောင်းများကိုလည်း ညွန့်မေကိုယ်တိုင်သိ၏။ သိသောကြောင့်လည်း ပို၍ သည်းခံခြင်းတရား လက်ကိုင်ထားခဲ့၏။ မိမိသည် လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်ကစ၍ အလုပ်ရှာခဲ့ရာ။ မိမိ၏ ဆိုးရွားသော နာမည်ပျက်ကြီးကြောင့် မည်သည့်ကျောင်းကမျှ အလုပ်မပေးခဲ့သည်နှင့် ကျပ်တည်းခြင်းကြီးစွာဖြစ်နေခဲ့ရာ မလျှော့သော လုံ့လနှင့် အရပ်ရပ်သို့ လျှောက်၍ အလုပ်ရှာရင်း ဤမြို့သို့ရောက်မှ ကံစွပ်မိ၍ ရသော အလုပ်ကလေးဖြစ်၏။ မိမိအရည်အချင်းအတိုင်းဆိုလျှင် အိုင်အေနှင့် ဆရာဖြစ်စာမေးပွဲအောင်ခဲ့သူဖြစ်၍ အနည်းဆုံး တစ်ရာကျော်ရသင့်သော်လည်း သုံးဆယ်မျှနှင့် ထမင်းစားရရှိကလေး လုပ်ရသော အလုပ်ဖြစ်ပြီး မသေဝံ့၍ စွန့်နေရသည်နှင့်မခြားသော ညွန့်မေ၏ဘဝခရီးမှာ ထိုငွေသုံးဆယ်တည်းဟူသော လစာကလေးနှင့် ကုတ်ကတ်ခြိုးခြံစွာ ရုန်းနေရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဤအထဲတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မကြားတကြား စောင်းမြောင်းငြူစူနေကြသော သတင်းစကားများသည်လည်းကောင်း၊ အတန်းကြီးသမားများ၏ မခိုးမခန့် သရော်ပြောင်လှောင်ကြသောအသံများကို လည်းကောင်း၊ နေ့စဉ် တွေ့ကြုံဆုံဆည်းလျက် တွေ့ရတိုင်း ကြုံရတိုင်းမှာလည်း ခန္တီစတုရားကို လက်ကိုင်ထား၍ မမြင်ယောင် မကြားယောင် ပြုနေခဲ့ရရှာသည် ဖြစ်ရာ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ဆိုးဝါးယုတ်မာလှစွာသော မိမိ၏ ကံကြမ္မာကိုသာ စိတ်နာခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိရှာလေ၏။

ကျောင်းကြီးမှာ အထက်တန်းကျောင်းကြီး ဖြစ်သော်လည်း ညွန့်မေမှာ အတန်းကြီးတွင် ဝင်၍ မထိုင်နိုင်။ လေးငါးတန်းအထက်ရှိ

ကျောင်းသူကြီးများမှာ ညွန့်မေကို မည်သူမျှ ပမာမခန့် မလေးစားကြ။ ညွန့်မေပေးသော သင်ခန်းစာများကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ ဟားတိုက်ခံရခြင်း၊ မေးငေါ့ခံရခြင်းတို့နှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့၍ နောက်ဆုံးတွင် ဘာမှန်းမှ မသိတတ်ရှာကြသေးသော ပညာသင် တပည့်ကလေးများရှိရာ ဒုတိယ တန်းတွင် ထိုင်ရမှ သက်သာရာရပေတော့သည်။

ဤတွင်မှလည်း မျက်စိအေး၊ နားအေး လောကကြီးအကြောင်း ဘာမျှ နားမလည်ရှာကြသေးသော ကလေးများနှင့် အပေါင်းအသင်းလုပ် ရသည်မှာ အဟောဝတ အော် ... ချမ်းသာစွာ ... ဟု တသလိုက်ချင်သလို ဖြစ်လာခဲ့လေသတည်း။

သို့ရာတွင် ညွန့်မေ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုမှာ များစွာတာမရှည်လှပေ။ အကြောင်းမူကား ခုနစ်တန်းနှင့် ရှစ်တန်းတွင် တစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီကျ ရာဇဝင်သင်ပေးရမည်ဟု အော်ဒါကျလာပြန်သောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ညွန့်မေမှာ ရာဇဝင်ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်လာသူဖြစ်၍ ကျောင်းဆရာကြီးက စီစဉ်သည်မှာ သင့်လှ၏။ ညွန့်မေကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျောင်းသူကြီး များကို ရာဇဝင်သင်ခန်းစာပေးရန် ဝန်မလေး၊ သို့ရာတွင် ကျောင်းသူကြီး များသည် ညွန့်မေအား ဂရုမစိုက် အရေးမထား။ ယခင်ကလို ပေးလား၊ ဝါးလား လုပ်နေကြဦးမည့် အခက်အခဲကိုတွေး၍ ရင်အလေးကြီးလေး သွားမိတော့၏။

အထူးသဖြင့် အဆိုပါ ခုနစ်တန်းနှင့် ရှစ်တန်းမှာ ဆရာ ကိုထွန်း လွင်၏ ညီမကလေး ခင်မော်နှင့် ခင်သော်တို့ ရှိနေကြရာ ခင်မော်နှင့် ခင်သော်မှာ ရှိသမျှ ကျောင်းသူထဲတွင် ညွန့်မေကို အမုန်းဆုံး။ မိမိတို့ မုန်းသကဲ့သို့ မိမိတို့ အဖော်အတန်းသူချင်းကို ရွံရှာမုန်းတီးအောင် သွေး စည်းလွှဲဆော်ကာ အမုန်းဝါဒဖြန့်ထားခြင်းကြောင့် တစ်ကျောင်းလုံးရှိ မိမိကို အထင်အမြင်သေးသော ကျောင်းသူတို့အထဲတွင် အဆိုပါ

ခုနှစ်တန်းနှင့် ရှစ်တန်းကျောင်းသူများမှာ အကဲဆုံး အပိုဆုံးဖြစ်နေကြောင်း သိရ၏။ ညွန့်မေသိသလို ထွန်းလွင်ကလည်းသိ၏။ သိသောကြောင့်လည်း ချစ်သူ၏ အခက်အခဲကို မိမိက လွယ်ကူအောင် ဝင်၍ရှင်းလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ရှိ၍ ကိုယ်မပါနိုင်။ မိမိပြုပြင်၍ ရကောင်းသော ကိစ္စမျိုးလည်း မဟုတ်ရကား သနားစိတ်ဖြင့် သက်ပြင်းကိုသာ ကြိတ်၍ ချရတော့၏။

ထွန်းလွင်မှာ အခြားသူများနှင့်မတူ မိခင်ကြီးနှင့် ညီမငယ်ကလေးနှစ်ယောက်တို့အား အထူးသဖြင့် လေးစားချစ်ခင်ခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် မိခင်ကြီးထက် သွေးတက်တုန်းအရွယ် ညီမငယ်ကလေး ခင်မော်နှင့် ခင်သော်မှာ စွာတာတာနှင့် အရာရာ ဆတ်ဆတ်ကြိရမှ ကျေနပ်ရှာသူများ ဖြစ်ကြ၏။ အစ်ကိုကြီးအပေါ်တွင် အတော်ပင် ဆိုးချင်၊ နွဲ့ချင်ရှိကြ၏။ နိုင်လိုမင်းထက်ပြောတတ်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ခင်မော်၊ ခင်သော်တို့သည် ညွန့်မေအကြောင်း ပစ်တောင်းဆန်ကာ ရစရာမရှိအောင် ပြောနေသည်ကို ကြားရသောအခါ ...

“တော်စမ်းပါ ညီမလေးတို့ရယ် ... သူများအမနာပတွေ ဒါလောက် မပြောကောင်းပါဘူး ...” ဟု ဟန့်တားလိုက်မိသောအခါ မျိုးများတွင် “ဟင် ကိုကိုကလည်း ခင်သော်တို့ဘာသာ ခင်သော်တို့ ဟုတ်တာပြောတာ ကိုကိုအနေသာကြီးပါ ...” ဟု တစ်ယောက်က ပြောလျက် တစ်ယောက်ကမူ ... “အမယ် ကိုကိုက ကိုကိုဟာမ အကြောင်း ပြောလို့ မကြိုက်ဘူးဆိုပါတော့ ... ဒါပေမဲ့ ကိုကိုမကြိုက်လို့ လဲသေသေ၊ ခင်မော်တို့တော့ ဟုတ်တာပြောမှာပဲ။ ဒီလို တိုင်းကျော် ပြည်ကျော် နာမည်ဆိုးကြီးရှိတဲ့ မိန်းမအကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ သူ့ ရုပ်ပုံပါပါလို့ တစ်နိုင်ငံလုံး သိနေကြတဲ့ ဥစ္စာကြီးများ ခင်မော်တို့ပြောတာမှ တိုတိုထွာထွာလုပ်နေလိုက်ရသေး ...” ဟု ဆိုရုံမက ညီအစ်မ နှစ်ယောက်

ပြောရင်းပြောရင်း ဒေါဖောက်လာကာ “ဟင်းနော်... ဒါပဲ ကိုကို ဒီကောင်မကိုများ ကြိုက်မယ် မကြံလေနဲ့ ခင်သော်တို့က ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတည်း နင်းဆုတ်ပစ်လိုက်မှာ သိလား...” ဟု ခါးခါး သီးသီး ကြိမ်းဝါးချက်တို့ကြောင့်၊ ထွန်းလွင်မှာ ရင်အောင့်အောင့်နှင့် ဟန်ဆောင်ပြီးကာ ရယ်သွမ်းသွေးလျက်၊ စကားအဆက်ဖြတ်လိုက်ရစေ ကာမူ။ ဤဘဝ၌ ညွန့်မေကို ယူနိုင်ရဖို့အရေးမှာ၊ ညီမလေးတွေကို သွေးညှိ၍မရတော့ဟု ဝမ်းနည်းမိလျက်၊ မသိမသာ မျက်နှာပျက်သွားခဲ့ ရတော့၏။ သို့ကြောင့် ထွန်းလွင်မှာ ယနေ့ ရာဇဝင်သင်ခန်းစာအတွက် ညွန့်မေနှင့် မိမိညီမကလေးများ ဘီလူးတွေ့ခူးတွေ့ တွေ့ကြမည့်အရေး ကို မြင်ယောင်သေးကာ၊ ယနေ့ညနေ ကျောင်းဆင်းလာလျှင် မည်သို့ သော စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ သတင်းများ ကြားရပါမည်လဲဟု အသည်း တထိတ်ထိတ်ဖြစ်မိလေ၏။ နောက်နောက်သောအခါတို့ကမူကား။ မည်သူက မည်သို့ပြောစေ၊ ညွန့်မေမှာ ခန္တီဝါထုံး နှလုံးမူသူကလေးဖြစ်ခဲ့ သည်ကို ဓာတ်သိဖြစ်၏။ ယခုနေ့အဖို့လည်း မိမိညီမလေးများက မည်မျှ ဆိုးဝါးစွာ ပြုမူလိုက်ကြစေကာမူ၊ သည်းခံရှာမည်သာဟု တင်ကြို သိလျက် ထိုသို့ ညွန့်မေက သည်းခံရသည့် အကြိမ်ပေါင်းများလေလေ၊ မိမိမှာ ညွန့်မေအား အားတုံ့အားနာ ဖြစ်ရလေလေ။ ညွန့်မေကလည်း မိမိကို ချစ်၍ တစ်နေ့ ဇွတ်နှစ်ယူပါတော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်မိသည်တိုင် အောင် အပေါက်ဆိုးသော ညီမလေးများအတွက် စိတ်ပျက်သွားစရာ အကြောင်းသာ ရှိတော့သဖြင့် ညွန့်မေနှင့် မိမိတို့ နီးရဖို့အရေးမှာ နားရွက် နှင့် မျက်စိလို ကြည့်လေဝေးလေ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဆွေးပွေစရာ တို့ကြောင့် စိတ်မဖြောင့်နိုင်အောင် ရှိလေသတည်း။

ထွန်းလွင် စိတ်မအေးသကဲ့သို့ပင် ညွန့်မေမှာလည်း ရာဇဝင် သင်ခန်းစာပေးချိန် ရောက်သောအခါ စိတ်လေးလေးနှင့် ခြေလှမ်းနှေး

ကွေးစွာ ကျောင်းခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ အခါခပ်သိမ်းပင် မိမိ၏ နာမည်ပျက်ကြီးကြောင့် လောကကြီး၏ ရက်စက်စွာ ရှုတ်ချထားခြင်း ခံခဲ့ရရှာသူ ဖြစ်သည့်အတွက် မည်သူ့အပေါ်မျှ ထော်လော်ကန့်လန့်မရှိ ခံဘက်ကချည်းနေခဲ့ရသူ ဖြစ်သည့်အလျှောက် ထိုနေ့အဖို့မှာလည်း ခန္တီဝါ ထုံးနှလုံးမှု၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ရာဇဝင်သင်ချိန်တွင် ၇ တန်းကျောင်းသားတွေသည် ၈ တန်း အခန်းသို့ လာရောက်စုပေါင်းကာ ကသောင်းကနင်းလက်ပံပင် ဆက်ရက်အုပ်ကျသလို ဆူညံနေကြဆဲဖြစ်လေ၏။ အခြားအတန်းဆရာ သာဝင်လာလျှင် မီးရေနွှဲ သတ်လိုက်သလို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့ဝင်လာသော ဆရာမအသစ်မှာ မိမိတို့ မနှစ်မြို့သော ဆရာမကလေး ညွန့်မေ ဖြစ်နေသောကြောင့် ပမာမထား မလေးစားကြဘဲ မိမိတို့အချင်းချင်း စကားလက်ဆုံကျမြဲ ကျနေကြလေ ၏။

ဆရာဝင်လာပြီဟူသော အထိမ်းအမှတ်ကိုလည်း မည်သူကမှမပြ ကျောင်းသူအချင်းချင်း ဇာစကား၊ ပန်းစကား၊ ရုပ်ရှင်စကားတွေ ပြောနေ မြဲနေကြ၏။ ညွန့်မေသည် မိမိဝတ္တရားအတိုင်း အတန်းဆရာထိုင်သော စားပွဲကုလားထိုင်တွင် ခပ်အေးအေး ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရာဇဝင်လက်ချာပေးတော့မည်ဟု ခေါင်းလောင်းကလေးနှင့် အချက်ပေး လိုက်လေ၏။ သို့သော် ကောင်မကလေးတွေက ဂရုမစိုက်လှ။ ခေါင်းလောင်းသံကြား၍ စကားပြောရာမှ လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် မဲ့သူကမဲ့၊ ရွဲ့သူကရွဲ့၊ မေးငေါ့သူကငေါ့၊ အချို့ကား စကားပြောပင် မပျက်။ ထို အထဲ နောက်တန်းဆီကမူ “ဟီဟီ” ဟု လှောင်သူက လှောင်လိုက်၍... “ကာနယ်ကတော်ကလေးလာပြီ ...” ဟု မကြားတကြား ပြောလိုက်သံ။ “ဆရာဝန်ကတော်ကြီးလည်း သေရရှာရော ...” ဟူသော ပြောသံ

“နာမည်ကျော်” ကွ “နိုင်ငံကျော်” ကဲ့... “သူပဲ သူပဲ...”
 “ဟာဟာဟ... ” စသော အသံများသည် ညွန့်မေအဖို့ နားမချမ်းသာစရာ
 ဆင့်ကာ... ဆင့်ကာ ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ ရှေ့တန်း၏ နောက်
 ဒုတိယ ခုံတန်း တွင် ထိုင်နေသူထဲတွင် ထွန်းလွင်၏
 ညီမနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ခင်မော်နှင့် ခင်သော်မှာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်
 ပြောချင်လျက် မပြောသာဘဲ နေသောကြောင့် နောက်က အသံများကို
 ကျေနပ်စွာပြုံး၍ နားထောင်နေ ကြလျက် တစ်ချက်တစ်ချက်မူကား
 ညွန့်မေဘက်သို့ မျက်စောင်းတစ် ချက် နှစ်ချက်ထိုးကာ “ရုပ်ကိုက
 ...” ဟု မကြားတကြား ရေရွတ်ကြ လေ၏။

ညွန့်မေကား အလုံးစုံ မြင်ရ၏၊ ကြားရ၏။ သို့နှင့် မိမိကို စက်ဆုပ်
 ရွံရှာကြ၍ပြောကြသည်၊ ဆိုကြသည်၊ အထင်သေးကြသည်။ ဤသို့
 အထင်အမြင်သေးခြင်း၊ စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းအော့နှလုံးနာခြင်းခံရသည်မှာ
 အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်။ မိမိ၏ ဆိုးဝါးသော ကံကြမ္မာဖန်တီးမှုကြောင့်
 မိမိခေါင်းပေါ်သို့ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် ကျလာဖူးသော တာဝန်ထုပ်ကြီး
 ကြောင့်သာဖြစ်ရသည်ဟု ကလေးတွေကို အပြစ်မယူသာ။ မိမိ၏
 ‘အကုသိုလ်ကံကို ဝမ်းနည်းသည်ထက် ဝမ်းနည်းလာမိသဖြင့် ကြည်လင်
 ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးကလေးမှာ မျက်ရည်တွေ ရွဲလည်လာရှာတော့၏။

သို့ရာတွင် ညွန့်မေသည် တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ပရိယေ
 သနအရေးကလည်း ခက်ခဲရှာသဖြင့် သည်းခံကာ မိမိဝတ္တရားကို
 ကျေပွန်စွာ ရုန်းသွားရန် တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း ... “ကဲ ကဲ ... ဒီနေ့က
 စပြီး မင်းတို့အတန်းကို ဆရာမ လာပြန်ပြီ။ လူချင်း မုန်းသည်ဖြစ်စေ...
 ချစ်သည်ဖြစ်စေ စာသင်သားနဲ့ အတန်းပြဆရာဆိုတာ၊ ပုဂ္ဂလမိဋ္ဌာန်
 အစွဲမထားရဘူးနော်။ ဆရာမကလည်း မုန်းတဲ့တပည့်၊ ချစ်တဲ့တပည့်
 မခွဲခြားဘဲ၊ ကိုယ့်တာဝန် ဝတ္တရားအတိုင်း သင်ကြားပြသရမယ့် တာဝန်

ရှိတယ်။ တပည့်များကလည်း မုန်းတဲ့ဆရာ၊ ချစ်တဲ့ဆရာလို့ မခွဲခြားဘဲ သင်ကြားသမျှကို မှတ်သားကြဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာမ ဒီနေ့သင်မယ့် ရာဇဝင်ခန်းကလေးကို ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတာဝန် ကျေပွန်အောင် မှတ်သားကြနော် ...” ဟု ဝမ်းနည်းသံကလေးနှင့် ပဏာမ ခံလိုက်ပြီးနောက်၊ ဆက်လက်ကာ ...

“ဆရာမ ဒီနေ့ပြောလိုတာကတော့ တပည့်များအရေးတယူ နားထောင်မယ်ဆိုရင် ဟံသာဝတီ ပဲခူးရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူများရှင်မင်းတရားကြီးနဲ့ သားတော် ငါးဆူဒါယကာ အကြောင်း ပြောဖို့ စိတ်ကူးတယ်။ ရာဇဝင်ထဲမှာ ကဗျာအမော် စာဆိုတော် နတ်ရှင်နောင် မင်းသားအကြောင်း၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါအလွန်တရာ လှပတင့် တယ်ရှာတဲ့၊ ရာဇဓာတုကလျာ မင်းသမီးအကြောင်းတွေ နားထောင်လို့ ကောင်းအောင် ပါဝင်လိမ့်မယ်။ ရာဇဓာတုကလျာမင်းသမီးကလေးကို ခုံမင်နှစ်သက် စွဲလမ်းတဲ့ ရတက်ကြောင့် အိမ်ရှေ့စံမင်းသားကြီး ဣန္ဒြေ ပျက်ရပုံ။ အိမ်ရှေ့မိဖုရားဆင်ဖြူရှင်မယ်ကို ရွှေသလွန်စွန်းနှင့် ခိုက်မိပြီး သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ယိုစီးအောင် အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော် အမျက်ကြီးလိုက်ပုံ၊ အိမ်ရှေ့မိဖုရား ဆင်ဖြူရှင်မယ်ရဲ့ သွေးတစ်စက်ကြောင့် အင်းဝနဲ့ တောင်ငူ စစ်အလံထူခဲ့ရပုံ အကြောင်းတွေကလည်း ရာဇဝင်သင်ခန်းစာအတွက် ပျင်းစရာ သက်သက်ကြီးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရလိမ့်မယ် ...” ဟု သိမ်မွေ့ညင်သာသော အသံကလေးနှင့် ပြောလေ၏။

သို့ရာတွင် ဆရာမ ညွန့်မေ၏ အောက်ကျို့ချောမော့သံကလေး များမှာ မာကျောသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၏ နားတွင်မဝင်နိုင် ပေ။ အရေးမစိုက်လှသော အမူအရာနှင့် ပြောချင်ရာ ပြောနေသူအချို့ကို သော်လည်းကောင်း၊ နောက်ဆီမှ မထီမဲ့မြင် ခပ်မဆိတ်လုပ်နေကြသူတွေ သော်လည်းကောင်း “ဟေ့ ... အဲဒီအိမ်ရှေ့မင်းဟာ ကာနယ် ဦးချစ်

သောင်းလို လူစားနဲ့တူတယ် ...” ဟု လည်းကောင်း၊ “ဒါပေမဲ့လို ရာဇ ဓာတုကလျာမင်းသမီးကလေးက ဣန္ဒြေရှင်ပါ။ ဒို့ဆီကဟာလို မဟုတ် ပါဘူး ...” ဟူ၍ သူတို့အချင်းချင်း ပြောသလို၊ မကြားတကြား ပြောသံများကို ကြားရလေ၏။

သို့သော် ညွန့်မေသည် အဆိုပါ အပေါက်ဆိုး မှုတ်သံတွေကို ဗွေမယူဘဲ မိမိတာဝန်ဝတ္တရားအတိုင်း ဟံသာဝတီ ရာဇဝင်ကို စတင်ပြော လေ၏။ တစ်တန်းလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော်လည်း အတန်းသူတွေ မှာ ရာဇဝင်အကြောင်းကို နားမထောင်ဘဲ ကာတွန်းရုပ်ပြောင်ရေးသူက ရေးနေ၏။ တီးတိုးခေါင်းချင်းရိုက်သူက ရိုက်နေ၏။ ကျားထိုးသူက ထိုးနေ၏။ စုံမ ဖွက်သူကဖွက်နေ၏။ သီချင်းစာကူးသူက ကူးနေ၏။ ညွန့်မေမှာ မောရုံသာရှိနေ၏။ ဝမ်းလည်းနည်း၏။ စိတ်လည်းငယ်၏။ မျက်ရည်တွေလည်း လည်လာ၏။ ပြောနေသော အသံကလေးမှာ တုန်ယင်ကာ တဖြည်းဖြည်း ငိုသံပါ၍လာသောကြောင့် ပြောလက်စ ရာဇဝင်စကားကိုပင် ရပ်နားခြင်းပြုလိုက်ရလေ၏။

မချိုဝမ်းနည်းသော မျက်နှာကလေးနှင့် ကျောင်းသားတွေကို စိုက်ကြည့်မိရင်း ... “အင်း ... မင်းတို့တစ်တွေဟာ ဆရာမကို သိပ်ပြီး အထင်သေးနေကြတာပဲနော်။ ပုဂ္ဂိုလ်ခင်မှ တရားမင်တယ်ဆိုတဲ့ စကား လိုပဲ ဆရာမကို အထင်အမြင်သေးနေကြတော့ ဆရာမ သင်ပြတဲ့ သင်ခန်းစာကိုလည်း မလိုက်နာချင်ကြဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ဆရာမမှာလည်း ကျောင်းက လခယူပြီး ကျောင်းသားတွေအပေါ်မှာ တာဝန်မကျေရာ ကျနေပြီ။ တာဝန်ကျေအောင် လေကုန်ခံပြီး ရာဇဝင်အကြောင်းတွေ လျှောက်ရွတ်နေပြန်ရင်လည်း စိတ်မဝင်စားတဲ့မင်းတို့နားမှာ ငြီးငွေ့ စရာကြီးတစ်ခုဖြစ်နေမှာပဲကွယ်။ သို့ပေတဲ့ ဆရာမ ဒီကျောင်းမှာ လုပ်နေသမျှ မင်းတို့နဲ့ ဆရာမနဲ့ဟာ မကင်းနိုင်တဲ့ လူချင်းလိုဖြစ်နေ

တယ်။ တခြားလူတွေက ဆရာမကို မခေါ်ချင်ကြတာ အရေးမကြီးဘူး။ မင်းတို့အထင်မှားပြီး အမုန်းပွားနေတာက ဆရာမအဖို့ အများကြီး အရေးကြီးတယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့ မငြီးငွေ့လေအောင် မင်းတို့ အထင်အမြင် သေးနေတဲ့ မင်းတို့အပေါ်မှာ ဆရာသမားအဖြစ်နဲ့ လာမနေထိုက်ဘူးထင်တဲ့ ဆရာမရဲ့ ကံဆိုးမိုးမှောင် အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြချင်တယ်။ ဆရာမရဲ့ အဖြစ်အပျက်များကို တပည့်များ အစအဆုံး သည်းခံပြီး နားထောင်ကြဖို့၊ နားထောင်ပြီးတဲ့အခါ ဆရာမအပေါ်မှာ မင်းတို့ အထင်အမြင်သေးထိုက် မသေးထိုက်၊ မုန်းထိုက် မမုန်းထိုက်၊ မင်းတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြပေတော့နော်။ အခု မင်းတို့ဟာ ဆရာမ အကြောင်း ဘာမှ မသိကြဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်လောက်က သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါတာကိုသာသိကြပြီး အရှုံ့ကြီးရှုံ့၊ အမုန်းကြီး မုန်းနေကြတာဘဲ မဟုတ်လား ... ဆရာမဟာလေ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်တော့မှ မဖြေရှင်းခဲ့ဘူး။ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး စုပြီးမုန်းနေကြသမျှ ခေါင်းငုံ့ပြီး ခံခဲ့တယ်။ ဖြေရှင်းနေချင်တဲ့ စိတ်လည်းမရှိဘူး။ ဒီနေ့ အခုအချိန်ရောက်မှ မင်းတို့ကိုတော့ သိသင့်သိထိုက်သလောက် ပြောပြချင်တဲ့ စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ပြောတော့မယ်နော် ...” ဟု စတင် လိုက်လျှင်၊ ခင်မော်နှင့် ခင်သော် အမျိုးရှိသော ကျောင်းသူများသည် ဆရာမညွန့်မေအား စူးစိုက်ငေးမောကြည့်နေမိကြလေ၏။ ထိုခဏတွင် နောက်ဆီမှ ... “ဆရာဝန်ကာနယ် ဦးချစ်သောင်းအကြောင်း ပါမှာလား ဆရာမ ...” “ဆရာဝန်ကတော် ခင်ခင်ကြီး သေတဲ့အကြောင်းလည်း ပါမှာပေါ့နော် ...” ဟု လှမ်း၍မေးလိုက်ကြပြန်၏။

“အေးအေး ... ပါမယ် ပါမယ် ... အားလုံးပါမယ် ... နားထောင်ကြနော် ...” ဟု ဆိုကာ၊ မိမိဇာတ်ကွက်ကို လေးလေးနက်နက်ပြောမည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်လျှင်။ ယခင်က မထိမဲ့မြင်ပြုလုပ်နေကြသော အတန်းသား

တစ်စုံတစ်ရာတို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မိမိတို့က အမနာပပြောဆိုနေကြသော ဆရာမ ညွန့်မေ၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ထပ်လောင်း၍ ကြားရပေဦးတော့မည်ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်နေကြသည်တွင် ဆရာမကလေး ညွန့်မေမှာ ဤတစ်ကြိမ် အတန်းသားများ၏ စိတ်ဝင်စားလာမှုကို အတော်ကလေး အားရကျေနပ်လာရကား မိမိအဖြစ်အပျက်များကို အစအဆုံး တစ်လုံးမကျန် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း အတိအကျ ဇာတ်လှန်လိုက်လေသတည်း။